

PŘÍBĚHY
DOSPÍVAJÍCÍCH
PEDOFILŮ

Příběhy dospívajících pedofilů

Sesbíral Daniel Kubec

Praha 2013

© Youngbooks

Obsah

Předmluva	3
ULIČNÍK	9
Kuba	15
swet4ever	23
p123	30
Ninja	34
Tomi	37
Mind Tripper	45
Lammer	54
Daniel Kubec	63

Předmluva

Hlavní téma této sbírky je zaměřené na specifické a zásadní období v životě pedofila, ale i každého jiného člověka, a to je dospívání. K tomu nás vedlo několik důvodů. Samozřejmě tím nejpodstatnějším by mělo být, aby se tato kniha dostala do rukou právě takového dospívajícího chlapce a ukázala mu, že v situaci, ve zmatku a problémech, ve kterých se nachází, rozhodně není sám. Prošlo si jimi už tolik jiných pedofilů a spousta dalších se s podobnými problémy budou muset vyrovnávat.

Další důvod byl ve své podstatě tím inspirujícím k sestavení právě takovéto sbírky. Uvědomujeme si zkreslený pohled většiny veřejnosti na typologii pedofila. Stačí se podívat do osnov, které dětem radí, jakým lidem se vyhýbat, do instruktážních dokumentů, které ukazují pedofily jako Němce tahající na ulici děti do mercedesů. Jako by stále přežívala ve společném podvědomí představa pedofila coby padesátiletého chlapa v kabátu ulepeném od bonbonů, který se vylíhne někde ze křoví za účelem zneužívat děti. Společnost si nepřiznává, či spíš nechce přiznat, že většina zneužití dětí je páchána v rodinách, a to v drtivém případě nikoliv pedofilně orientovaným lidmi.

Většina lidí si zřejmě ani neuvědomuje, že i pedofilové bývali dětmi. Už v dětství cítili zřejmé rysy své

Příběhy dospívajících pedofilů

orientace a už v té době se museli vyrovnávat s problémy, které se k tomu vážou. Společnost nechce vidět pedofila jako čtrnáctiletého kluka, který sám sebe nenávidí a přemýšlí o sebevraždě. Proč tomu tak je? Snad proto, že by potom lidem muselo začít být takového dítěte líto, místo aby ho odsuzovali a nenáviděli.

Uznávám, že se v korektnějším uvažování některých lidí objevuje tendence brát pedofila jako nemocného člověka, který by se měl léčit, s kterým je vlastně i možno soucítit za stav, v jakém se narodil, jako se cítí lítost k retardovanému člověku. Ale co si lidé představují pod touto léčbou? A zejména opět, má být dítě od své puberty vystaveno chemické terapii, nebo dokonce neustálému dohledu, případně izolaci od zbytku společnosti? A proč, když existují cesty skrze porozumění, prevenci, sounáležitost, řada způsobů jak takovému chlapci pomoci, aniž by se celý život cítil jako člověk stigmatizovaný nějakou nemocí.

Ti čtenáři, pro které je pedofilie červeným hadrem vzbuzujícím jen vztek, nebo naopak černou plentou, za kterou není radno nakouknout, mohou brát následující příběhy prostě jako příběhy dětí, které velmi často už od raného věku řešily nespočetné problémy. Následně v pubertě se pak musely vyrovnávat s něčím, s čím jim nikdo nepomohl. Je nápadné, jak často si akteři těchto příběhů už v dětství procházeli peklem šikany, nebo rozvrácených rodinných poměrů, případně

Příběhy dospívajících pedofilů

se sami setkali se zneužitím. Jistě, dá se uvažovat, nalik již tyto zážitky byly pro ně formující nebo se staly možná i spouštěčem jejich sexuální odchylky.

Lze rovněž soudit, že díky své odlišnosti v mnoha případech nezapadli do kolektivu vrstevníků, byli vyloučeni, nebo se sami výstředním chováním snažili na sebe upoutat pozornost. A to ještě nevěděli, že jednou budou kvůli své zvláštnosti vyloučeni z celé společnosti. Možná všechny ty špatné zážitky byly prostě zlem, které je na dětech pácháno dnes a denně. Možná byly přípravou na těžkou cestu, která je po celý život čeká.

Každý si může vzpomenout, co všechno si v období dospívání prožil, jakou bouří emocí a společenských vztahů si procházel. Představme si teď, čím si prochází dítě, které si pomalu uvědomuje, že se něčím liší od všech svých vrstevníků. Takový chlapec si někdy připadá, že je na celém světě sám a není nikdo, komu by se s tím mohl svěřit. Proč tomu tak je? Přece proto, že se na takové dítě ze všech stran tlačí informace, jak jsou pedofilové nebezpeční, že jim jde jen o sex a ubližování dětem. Děti jsou neustále před pedofily varovány, ale nikdo je neupozorní, že by samy mohly mít tu samou sexuální orientaci.

Takový chlapec se nemůže svěřit ani svým rodičům. Jednak právě proto, že se nachází v pubertě, a to není, jak všichni víme, období na dlouhé a vážné rozhovory s rodiči, navíc nutně iniciované dítětem. Ale je tu také

Příběhy dospívajících pedofilů

problém, co když ho odsoudí a zavrhnou i vlastní rodiče? Takové obavě se dítě nemůže ubránit a je strašné, že může mít i pravdu. Protože ani rodiče na takovou situaci nejsou připraveni reagovat.

A co když se navíc takové dítě ani nemůže identifikovat s tím, jak se o pedofilech mluví? Vždyť děti mladší než on sám se mu líbí nejvíc na celém světě a nechtěl by jim cokoliiv zlého udělat. Takový chlapec pak nemůže poznat sám sebe, natož se smířit se sebou.

K tomu všemu se pedofil musí vyrovnávat s tím, že právě opouští tu krajinu dětství, období, které miluje a kterému od teď bude stále dál. Mnoho lidí vzpomíná na své dětství s nostalgií. Ovšem snad pouze pedofil může doopravdy procítit ztrácení dětскosti.

Jak se má takový chlapec, který například nedošel ještě ani zletilosti, s takovými všemi problémy vypořádat? Snad jedním ze způsobů může být i obeznámení veřejnosti s životy mladých pedofilů, snad tato sbírka může aspoň jednou kapkou do moře přispět ke změně náhledu veřejného mínění. Doufáme hlavně, že může pomoci pedofilům k získání aspoň některých zkušeností a rad k vytvoření správného morálního kodexu, který bude založený na úctě k dětem. Nabídnout jim pocit sounáležitosti nebo je přivést blíž k pedofilní komunitě na některém z takto zaměřených webů, o kterých dosud ani nemusí tušit, že existují.

Příběhy dospívajících pedofilů

I já jsem se již setkal osobně s několika pedofily, s jinými jsem intenzivně komunikoval na chatu a fóru. Řadu z nich pokládám za své velmi dobré přátele, kteří mi pochopením a sounáležitostí pomohli víc, než lze vyjádřit. Dřív i pro mě bylo nepochopitelné, jakou sílu na psychiku může mít, když má člověk možnost s druhým sobě podobným hovořit otevřeně a se vzájemným pochopením o svých pocitech, názorech, zkušenostech. A hlavně moct se svěřit ze své lásky k dětem. Snad i něco z atmosféry takového rozhovoru bude zachyceno v této sbírce.

Následky pro pedofily, kteří zůstanou osamělí, uzavření v sobě a bez jakékoliv podpory jsou velmi často tragické. Takový jedinec se může pomalu stávat nebezpečným, neuvědomuje si svou pravou sexuální preferenci, ani rizika s ní spojená. Je daleko větší pravděpodobnost, že právě on pak selže, ublíží dítěti, aniž by mu ublížit chtěl. Často k tomu přispívá právě narušení psychiky, které tito jedinci utrpěli ve svém dospívání. Někdy si až při soudním řízení a po sexuologickém vyšetření přiznají, že jsou pedofilové.

Ale není přece rovněž tragické, když si pedofil v mladém věku zvolí tu druhou cestu, a radši než by někomu ublížil, než by žil ve společnosti, která ho nenávidí a ze všech stran na něj tlačí, spáchá sebevraždu? Proto věříme, že informovat pravdivě a na základě

Příběhy dospívajících pedofilů

skutečných příběhů o pedofilech, je v zásadě hlavně o pomoci dětem.

Někteří z autorů příběhů na sebe přidávají emailové kontakty, aby čtenáři, kteří mají o problematiku pedofilie hlubší zájem, mohli podávat doplňující dotazy. Stejně tak je možné se s aktéry příběhů setkat na některém z výše zmíněných webů, případně se zde seznámit s bližšími informacemi a širokým spektrem názorů na tuto problematiku.

Tato sbírka vznikla z iniciativy v pedofilní komunitě na webech věnujících se této tématice jako je pedofilie-info.cz, pedo.cz, tomiskuv-notysek.cz.

Za její vydání vděčíme ebookovému nakladatelství Youngbooks, věru ne každé nakladatelství by mělo odvahu vydávat knihu s touto tematikou. Navíc z pohledu pedofilů. Autoři příběhů se rozhodli, že honorář plynoucí z této publikace bude zaslán na Fond ohrožených dětí.

Daniel Kubec

ULIČNÍK

Je mi 20 let, studuji pedagogickou fakultu a momentálně jsem se svým „problémem“ stoprocentně smířen. Víím, že je v mé moci dětem nikdy neublížit, ba naopak. Určitě vás ale zajímá, jak jsem dospěl až sem. Už jako malý kluk jsem si přál mladšího brášku a to z čistě praktických důvodů. Prostě jsem záviděl svým spolužákům, že i když jsou třeba u babičky, nikdy se nenudí, protože mají svého kamaráda přímo v rodině. Dodnes přemýšlím, jestli ta nesplněná touha mohla něco spustit, něco zaktivovat, ale věřím, že pokud to je něco z mého mládí, asi to nebude zrovna tohle.

Když přišla puberta, začal jsem si uvědomovat, že to se mnou není tak úplně v pořádku. Samozřejmě první porno, které jsem viděl, bylo heterosexuální a já dosáhl mohutné ejakulace, ale na další už jsem se koukat nikdy nepotřeboval. Nevyhledával jsem ho, stačily mi představy v mé hlavě. Co si vzpomínám, kolem třinácti let v nich začaly holky ustupovat do pozadí a vystřídali je kluci z fotbalu, konkrétně z mladších žáků. Jezdili s námi na zápasy společným autobusem a já byl vždycky rád, když jsem mohl sedět mezi nimi. Jednou se mi dokonce poštěstilo a já s nimi strávil celý den na turnaji, když jsem jim dělal kapitána. Bylo to parádní. I když jsme měli s klukama